

RUD SCHUERWEGHE

Jenne Decleir is verteller én acteur in zijn stuk 'Franciscus, de Jongleur van Assisi'.

'Franciscus, de Jongleur van Assisi'
Jenne Decleir
Gezien 25/10 Sint-Janskerk Borgerhout

Theater is religie, religie is theater

Een groot schilderij van vallende engelen, monniken, pausen en naakte vrouwen staart ons aan alvorens Jenne Decleir het podium betreedt. Ik bevind mij in de kerk van Borgerhout. Ik spot kruisbeelden, kroonjuwelen en lange gewaden. Christelijke glitter en glamour. Het stuk begint met een kerkelijk lied terwijl Decleir opkomt, en later eindigt het er ook mee. Religie is een vicieuze cirkel.

Religie heeft ook iets heel theatraals. Het is religie die ervoor gezorgd heeft dat het theater ontstond, bij de oude Grieken. Later bij de christenen werd theater gemaakt over Bijbelse verhalen. En vandaag in Decleirs *Franciscus, de Jongleur van Assisi* over Franciscus. Onze huidige, vooruitstrevende paus heeft niet voor niets die naam gekozen: Franciscus was een beetje een rebel. Er waren *lovers* en *haters*, maar hij was een voorvechter, zoveel is zeker. En Decleir koos deze figuur omdat hij houdt van voorvechters: "Ik vond Franciscus heel intrigerend. Ik heb altijd al iets gehad met zo'n vooruitstrevende figuren zoals Martin Luther of Ghandi of Che Guevara. Franciscus van Assisi kon er gewoon tussen staan. In Italië is hij even groot als Jezus Christus." Decleirs sympathie voor de man is duidelijk in het stuk. De manier waarop Franciscus wordt afge-

beeld is heel positief. Een man van het volk, die pleit voor gelijkheid tussen mens en dier.

Franciscus, de Jongleur van Assisi is geen heel traditioneel stuk in die zin dat de vierdewandillusie wordt doorprikt. Jenne is de verteller en hij kijkt het publiek in de ogen, maar zodra hij in het verhaal gaat, beeldt hij het uit. Het heeft dus meerdere lagen. Wat ervoor zorgt dat het boeiend blijft. Ook de variatie die hij in zijn stem legt, doet iedereen aan zijn lippen hangen. Maar er zijn geen tegenspelers. En niet iedereen zal genoeg nemen met de interactie tussen een acteur en het publiek.

Decleirs stuk gaat over macht en vooral machtsmisbruik. Het gaat over gelijkheid en harmonie. Maar vergis u niet, het is geen religieus verhaal: "Ik ben zelf niet gelovig in de traditionele zin", zegt Decleir. "Ik kan me niet verzoenen met het idee dat god een entiteit is buiten onszelf, die op ons neerkijkt en ons beoordeelt. Religie is wat de mens ervan maakt. Mensen creëren graag wetten, die ze dan volgen zonder er zich vragen bij te stellen. Diegenen die zich er niet aan houden zijn ongelovigen en die moeten eraan. Dat heeft het christendom destijds gedaan en nu in het Midden-Oosten is dat een beetje hetzelfde verhaal. Religie wordt vaak ingezet om macht te verkrijgen." (Zoë Roelant)

INFO huubcolla.be/jenne_decleir